

KIVIDE KUNINGAS

Kunagi ammu-ammu oli meie maa täis suuremaid ja väiksemaid kive ning kivikesi. Aga ühe metsa ääres mere lähedal asus üks eraklik paekivilahmakas, keda peeti kivide kuningaks. Ta vaatas lainete loksumist, kuid seegi tundus nii igav, et ta pidi peaaegu surema.

Kui jahihooaeg algas, kohtas paekivi rebasekutsikat, kes põgenes jahimeeste eest. Väike rebasepoju toetus suure paekivi vastu ja nuttis. Paekivi küsis, mis punasabal viga on. Rebane nuuksus: "Jahimehed tapsid mu ema." Siis kuulsid nad tagaajajate kisa ja paekivi ütles: "Mine minu taha peitu, muidu saavad nad sinu ka kätte." Kivide kuningas käskis nüüd rebasel hästi tasa olla, aga loomake kartis nii väga, et vajus kivi taga olevasse auku. Tüki aja pärast lausus paekivi: "Võid nüüd välja tulla."

Rebane ronis kivi peale ja uuris, kas jahimehed on läinud, aga uuesti hakkas ta nuuksuma: "Kus ja kuidas ma nüüd edasi elan?" Paekivi pakkus: "Ela minu juures." Rebane kahtles: "Aitäh, aga sa oled ju kivi!" Kivide kuningas lausus: „Sa ehita oma pesa minu selja taha, sul ju augus koht juba tuttav.“ Rebane oli õnnelik, et sai endale kodu. Paekivi oli ka rõõmus, sest tal ei olnud juba aastaid keegi külas käinud. Nad said sõpradeks ja paekivi hakkas rebast kutsuma Välguks, sest ta jooksis nii kiiresti.

Ühel päeval läks Välk mere äärde, kus kohtas üht ennenägematut kaunitari. See oli samuti rebane, aga miskipärast nuttis lohutamatumalt. Välk sai teada, et selle rebase emagi olid jahimehed tapnud, nii olid nad saatusekaaslased. Selgus, et uue tuttava nimi on välimusele vastav – Iludus. Kui nüüd leitud sõbranna kurtis, et tal pole kusagil elada, kutsuski Välk ta enda ja paekivi juurde, lubades uut kodu pakkuda. Ka kivide kuningas oli uue kaaslase üle rõõmus.

Aeg läks edasi, Välk ja Iludus olid väga õnnelikud, peagi said nad kolm järglast: Timmu, Pimmu ja Mimmu. Kõik nad elasid koos paekiviga tema kaitsva selja taga suures üksmeeles. Ega kivide kuningaski ainult rebastega jäänud. Välk, Iludus ja nende pojad ning tütar Pimmu veeretasid ka talle omasuguse kaaslase – teise paekivilahmaka. Neist sai sama õnnelik paar kui Välk ja Iludus.

Ja juhtus, et rebaste suguvõsa hakkas aegamööda suurenema ja paekivitükkide otsimine ning kokkuveeretamine muutus nende pidevaks tööks. Nii hakkas merekalda paene äär kerkima ja laienema ning aegade jooksul tekkiski meile kõigile tuntud pankrannik. Tänapäeval pole küll rebaseid iga päev näha, aga võimast paekallast võib Virumaale tulla igal ajal imetlema. Paas on kõige alus: ta pakub kaitset ja on sõbralik, nagu omal ajal vaest õnnetut rebast kohates selgus. Ta on kindel ja tugev, mille peale võib loota. Mere-ainedki taganevad ta ees. Ta on hallilt tagasihoidlik. Ta ON kivide kuningas.

Pirjo Salk, Sonda Põhikool, 5.klass
Juhendaja õp. Ellen Kaaret